

Sygn. akt I NWW 128/21

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie z powództwa M. J. przeciwko Z. S.A. o ochronę dóbr osobistych,
w przedmiocie wniosku powódki o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego Kamila
Zaradkiewicza, Beaty Janiszewskiej, Joanny Misztal-Koneckiej od orzekania
w sprawie o sygn. akt I CSK 89/19,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 28 grudnia 2022 r.,

pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 14 stycznia 2021 r. Sąd Najwyższy Izba Cywilna na podstawie art. 26 § 2 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 1904 z późn. zm.; dalej: u.SN) przekazał Sądowi Najwyższemu Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych wniosek M. J. (dalej również: wnioskodawca) o wyłączenie SSN Kamila Zaradkiewicza, SSN Beaty Janiszewskiej oraz SSN Joanny Misztal-Koneckiej, od rozpoznania sprawy z powództwa M. J. przeciwko Z. S.A. w W. o ochronę dóbr osobistych pod sygn. akt I CSKP 14/21, rozpoznawanej na skutek skargi kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 27 czerwca 2018 r., VI ACa 1908/16. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że Krajowa Rada Sądownictwa w obecnym kształcie nie miała należytego umocowania do powołania tych sędziów oraz w świetle uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20) zachodzą wątpliwości co do bezstronności i niezależności Krajowej

Rady Sądownictwa, w konsekwencji przekłada się to na status wyłonionego tutaj sądu.

Zarządzeniem Przewodniczącego I Wydziału Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego z 19 września 2022 r. zwrócono się do wnioskodawcy o wskazanie w terminie 7 dni, czy z uwagi na podniesione we wniosku o wyłączenie sędziego zarzuty, wnosi o rozpoznanie tegoż wniosku w trybie art. 26 § 2 u.SN, czy też w trybie przewidzianym w art. 29 § 5 i nast. u.SN.

W odpowiedzi na powyższe wnioskodawca przesłał 6 października 2022 r. (data prezentaty) pismo procesowe, w którym wniósł o procedowanie w trybie art. 49 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o wyłączenie od orzekania SSN Kamila Zaradkiewicza, SSN Beaty Janiszewskiej oraz SSN Joanny Misztal-Koneckiej od rozpoznania sprawy z powództwa M. J. przeciwko Z. S.A. w W. o ochronę dóbr osobistych pod sygn. akt I CSKP 14/21, rozpoznawanej na skutek skargi kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 27 czerwca 2018 r., VI ACa 1908, jako niedopuszczalny należało pozostawić bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 26 § 2 u.SN, do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. W myśl art. 26 § 3 u.SN, wnioski zawierające zarzuty, w postaci ustalenia lub oceny zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości pozostawia się bez rozpoznania. Rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę w art. 26 § 3 u.SN jest spójne z treścią art. 179 Konstytucji RP i art. 55 § 1 p.u.s.p. Przepis art. 179 Konstytucji RP określa procedurę nominacyjną sędziów, zgodnie z którą sędziowie są powoływani przez Prezydenta RP, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, na czas nieoznaczony, co znajduje również potwierdzenie w art. 55 § 1 p.u.s.p. Akt powołania na urząd sędziego stanowi wyłączną prerogatywę

Prezydenta RP. Natomiast, zgodnie z art. 29 § 3 u.SN, niedopuszczalne jest ustalanie lub ocena przez Sąd Najwyższy lub inny organ władzy zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości. Obowiązujące przepisy prawa nie przewidują możliwości dokonywania kontroli sądowej aktu powołania sędziego przez Prezydenta RP. Odnosząc się do uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., sygn. BSA I-4110-1/20, należy wskazać, że na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., sygn. U 2/20, została ona uznana za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004, nr 90, poz. 864/30 ze zm.) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. 1993, nr 61, poz. 284 ze zm.) i – w świetle art. 190 Konstytucji RP – od dnia opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego jest pozbawiona mocy prawnej i nie jest wiążąca dla sądów.

Jednocześnie Sąd Najwyższy uznał, że pismo procesowe wniesione jako odpowiedź na zarządzenie Przewodniczącego I Wydziału Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego z 20 października 2022 r. (data prezentaty) jest niedopuszczalne i w związku z tym nie podlega rozpoznaniu. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że wniosek abstrakcyjny dotyczący w istocie wszystkich sędziów (k. 24 akt sądowych) lub sędziów niewyznaczonych do rozpoznania sprawy jest niedopuszczalny (postanowienie Sądu Najwyższego z 8 grudnia 1999 r., III AO 54/99; postanowienie Sądu Najwyższego z 19 czerwca 2019 r., I NSPO 2/19; uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 26 lipca 2019 r., I NOZP 1/19; o ogólnym skutku czynności niedopuszczalnych - postanowienie Sądu Najwyższego z 26 lipca 2017 r., III CZ 25/17).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 26 § 3 u.SN pozostawił wniosek bez rozpoznania

[as]

I.n

